

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 226

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 aprilie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 42 din 4 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001	1-3	19. — Ordonanță de urgență privind organizarea și funcționarea Corpului consilierilor de integrare	6
Decizia nr. 69 din 18 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	3-5	365. — Hotărâre privind stabilirea datei pentru alegerea primarilor și consiliilor locale în unele circumscripții electorale	7
		369. — Hotărâre pentru aprobarea compensării timpului de muncă aferent zilelor stabilite ca zile libere din perioada 28 aprilie — 2 mai 2003	8
		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		10. — Circulară privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României valabil în luna aprilie 2003	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 42

din 4 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător

Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea

nr. 241/2001, excepție ridicată de Dumitru Sibian în Dosarul nr. 16.056/2001 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal sunt prezenți Maria Rădulescu, Ana Florina Rădulescu, Luminița Rădulescu și Bogdan Rădulescu, lipsind autorul excepției, precum și primarul general al municipiului București, Societatea Comercială „Apolodor” — S.A. din București și Ministerul Finanțelor Publice, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 324C/2002, având în vedere că obiectul excepției de neconstituționalitate este identic cu cel al cauzei menționate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Părțile prezente nu se opun conexării.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 324C/2002 la Dosarul nr. 287C/2002, care este primul înregistrat.

Părțile prezente solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată, arătând că asupra constituționalității textului legal criticat Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, statuând că dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 30 aprilie 2002 și din 20 iunie 2002, pronunțate în dosarele nr. 16.056/2001 și nr. 6.480/2002, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001**, excepție ridicată de Dumitru Sibian și Sevastița Sulica.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 contravin prevederilor art. 24 și art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât „reprezintă o încălcare flagrantă a dreptului de apărare pe cale comună”. Potrivit opiniei autorilor excepției, în acest fel „se acordă unei persoane posibilitatea de a formula cerere de evacuare pe cale de ordonanță președințială”.

Instanța de judecată apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind nefondată. Astfel cum se precizează în Încheierea din 30 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 16.056/2001, „chiriașul nu poate avea, în același timp, și calitatea de proprietar al imobilului, iar în speță pârâtul — fost chiriaș — a avut această calitate, dar a pierdut-o, întrucât contractul său de vânzare-cumpărare încheiat cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 a fost desființat prin hotărâre judecătorească”. În opinia instanței, aceasta este explicația criticii de neconstituționalitate a textului în baza art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece autorul excepției pretinde ocrotirea dreptului său de proprietate asupra locuinței fără a ține seama de faptul că

acest drept nu-i mai aparține, fiind pierdut în justiție. Instanța consideră, tot astfel, că nici critica privind violarea dreptului la apărare nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată că textul legal criticat nu contravine prevederilor constituționale. Textul art. 11 alin. (2) din ordonanța de urgență nu numai că nu încalcă dreptul de proprietate, dar permite, în egală măsură, atât proprietarului să intervină în justiție pentru apărarea dreptului său, cât și locatarului să își facă apărărilor corespunzătoare față de cererile proprietarului. Se arată că prin intermediul art. 11 alin. (2) este sancționată atitudinea chiriașului sau a fostului chiriaș care, prin refuzul nejustificat de a încheia un nou contract de închiriere cu proprietarul căruia i s-a restituit imobilul, folosește în mod abuziv locuința.

De asemenea, Guvernul arată că nu poate fi susținută nici opinia autorului excepției potrivit căreia folosirea procedurii ordonanței președințiale ar încălca dreptul la apărare, deoarece, în realitate, aceasta face parte din ansamblul procedurii judiciare stabilite prin lege.

Avocatul Poporului arată că instituirea unei proceduri speciale, derogatorii de la dreptul comun, nu creează privilegii și discriminări între cetățeni, ci pur și simplu, contrar celor susținute de autorul excepției, confirmă intenția legiuitorului de a întări dreptul de proprietate privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, potrivit căroră: *„Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.”*

Criticile de neconstituționalitate vizează încălcarea, prin textul de lege criticat, a prevederilor cuprinse în art. 24 și art. 41 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul legal criticat recunoaște proprietarului dreptul de a cere în justiție evacuarea necondiționată, pe calea ordonanței președințiale, a locatarilor, cu plata de daune-interese, dacă aceștia din urmă nu răspund sau refuză nejustificat solicitarea ce le este adresată de a

încheia un nou contract de închiriere. Întrucât, prin ipoteză, este vorba despre exercitarea de către proprietar a dreptului său de proprietate asupra locuinței — drept atestat printr-o hotărâre judecătorească definitivă —, dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 reprezintă, neîndoielnic, o formă de protecție a proprietății private, iar nu o violare a acestei proprietăți, astfel cum pretind autorii excepției.

De altfel, examinând dosarele cauzei, Curtea observă că problema dreptului de proprietate al pârâtului (în speță, chiriaș) asupra locuinței a făcut obiectul unui proces anterior, pe care acesta l-a pierdut. Așa fiind, invocarea art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție ca temei al criticii având ca obiect art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu are nici o concludență.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din

4 martie 1993, și Decizia nr. 224 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000, că reglementarea contractului de închiriere nu privește regimul proprietății.

Pe de altă parte, nici o prevedere constituțională nu se împotrivesc completării unor dispoziții de procedură civilă cuprinse în lege cu o nouă ipoteză, referitoare la ordonanța președințială.

Fiind vorba despre o ordonanță de urgență a Guvernului, chestiunea de a ști dacă normele de procedură civilă țin de domeniul legii organice nu are importanță. În acest sens Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, a statuat că interdicția reglementării prin ordonanță în domeniul rezervate legii organice nu este aplicabilă ordonanței de urgență a Guvernului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, excepție ridicată de Dumitru Sibian în Dosarul nr. 16.056/2001 și de Sevastița Sulica în Dosarul nr. 6.480/2002 ale Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 69

din 18 februarie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) și (2)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. art. 46 alin. (1) și (2) din Legea

nr. 10/2001, excepție ridicată de Maria Tomulescu și Ileana Jecu în Dosarul nr. 5.760/2001 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu sunt încălcate dispozițiile art. 41 din Constituție referitoare la ocrotirea proprietății private, întrucât textele de lege criticate consacră protecția dobânditorului de bună-credință, justificată din rațiuni de echitate socială, care reprezintă o excepție de la regula „*resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis*”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 5.760/2001, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001**, excepție ridicată de Maria Tomulescu și Ileana Jecu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 contravine textelor constituționale ale art. 41 alin. (1), (2) și (3), întrucât buna-credință a dobânditorilor unui imobil preluat de stat fără titlu înlătură titlul de proprietate al adevăratului proprietar, ceea ce echivalează cu o preluare abuzivă.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și punctul de vedere, consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se apreciază că „din redactarea textului criticat rezultă că, de regulă, actele de înstrăinare încheiate asupra imobilelor preluate fără titlu sunt lovite de nulitate absolută, cazul în care actul de înstrăinare a fost încheiat cu bună-credință fiind o excepție de la această regulă. Așadar, potrivit acestei interpretări, actele de înstrăinare asupra imobilelor preluate fără titlu încheiate de stat sunt lovite de nulitate absolută, întrucât statul, în urma depozitării ilegale a proprietarului, nu poate pretinde că a stăpânit cu bună-credință imobilul astfel preluat și nici că a fost de bună-credință la înstrăinarea acestuia. Este o soluție ce derogă parțial de la principiile dreptului comun aplicabil vânzării lucrului altuia, în sensul că, în ipoteza în care înstrăinătorul este de rea-credință, iar dobânditorul este de bună-credință, contractul este lovit de nulitate absolută, iar nu de nulitate relativă“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată că, în ceea ce privește art. 46 alin. (1), acesta consacră principiul constituțional al neretroactivității, încheierea actelor juridice și regimul juridic al nulității acestora fiind reglementate de legea în vigoare la acel moment. Astfel, regimul juridic al proprietății — conținutul juridic, limitele și mijloacele de apărare — este același pentru toți proprietarii, aceștia fiind egal ocrotiți de legea civilă în vigoare, la acel moment. Referitor la art. 46 alin. (2), se apreciază că protejarea dobânditorului de bună-credință este justificată de considerațiuni de echitate și utilitate socială și constituie una dintre excepțiile de la principiul „*resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*“. În concluzie, excepția de neconstituționalitate este considerată ca fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41, referitoare la protecția proprietății private, întrucât nu instituie un tratament inegal în ocrotirea dreptului de proprietate, ci se reglementează condițiile de valabilitate a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate de stat cu titlu sau fără titlu. Se mai arată că există o motivare obiectivă și rezonabilă a instituirii excepției bune-credințe și nu există o disproporție între scopul urmărit de lege — stabilirea unor măsuri reparatorii pentru foștii proprietari sau moștenitorii acestora — și mijloacele folosite. Pe de altă parte, art. 41 din Constituție statuează că legea stabilește conținutul și limitele dreptului de proprietate și, prin urmare, legiuitorul, determinând aceste limite, are în vedere ocrotirea unor valori politice, sociale sau juridice deosebite. Prin urmare, excepția este considerată ca fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, text de lege care are următorul conținut:

— Art. 46 alin. (1) și (2): „(1) *Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile care cad sub incidența prevederilor prezentei legi, sunt valabile dacă au fost încheiate cu respectarea legilor în vigoare la data înstrăinării.*

(2) *Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*“

Textul constituțional invocat de autoarele excepției ca fiind încălcat are următoarea redactare:

— Art. 41 alin. (1), (2) și (3): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*

(3) *Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin coroborare cu alin. (2) al art. 46 din Legea

nr. 10/2001, primul alineat al acestui articol are în vedere actele juridice de înstrăinare a imobilelor preluate cu titlu valabil. Prin efectul acestei preluări, proprietarul inițial al imobilului a pierdut titlul de proprietate în favoarea statului, care, în această calitate, este îndreptățit să exercite toate prerogativele dreptului său asupra bunului. Statul poate dispune de bunul său, înstrăinându-l în mod valabil, cu respectarea legilor în vigoare la data vânzării, fără să încalce dreptul proprietarului inițial, care, în urma preluării, a încetat să mai existe. Altfel spus, titularul inițial al dreptului de proprietate, nemaiavând calitatea de proprietar la data înstrăinării bunului de către cel care îl deține în proprietate, recte statul, nu are cum să invoce încălcarea — pe calea reglementării care recunoaște validitatea actului de înstrăinare — a unui drept pe care nu-l mai are.

Nu există, așadar, nici o contradicție între reglementarea prevăzută de alin. (1) al art. 46 și principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate consacrat de art. 41 din Legea fundamentală, motiv pentru care Curtea constată că, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Cu privire la alin. (2) al art. 46 din Legea nr. 10/2001, Curtea reține că, potrivit celor ce rezultă din motivarea excepției, critica de neconstituționalitate vizează teza a doua a alineatului, potrivit căreia — prin excepție de la regula instituită prin teza întâi care sancționează cu nulitatea absolută actele juridice de înstrăinare având ca obiect imobilele preluate fără titlu valabil — asemenea acte sunt valabile dacă au fost încheiate cu bună-credință.

Curtea consideră că, prin consacarea bunei-credințe ca o cauză de asanare a nulității absolute a actelor de înstrăinare a imobilelor preluate fără titlu valabil, legiuitorul a înțeles ca în conflictul de interese legitime dintre adevăratul proprietar și subdobânditorul de bună-credință al bunului său imobil să fie preferat cel din urmă. Recunoașterea prevalenței interesului subdobânditorului de bună-credință a fost impusă de rațiuni care vizează asigu-

rarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor juridice. Din punct de vedere juridic soluția se fundamentează pe principiul validității aparenței în drept, a cărei esență este exprimată prin adagiul „*error communis facit jus*“.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra aplicabilității acestui principiu de drept în materia care face obiectul controlului de constituționalitate (de exemplu, prin Decizia nr. 191/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002), reținând cu acel prilej că „incidența principiului validității aparenței în drept este însă subsecventă întrunirii cumulative a două condiții privind eroarea cu privire la calitatea de proprietar a vânzătorului — eroare care trebuie să fie comună sau unanimă și, de asemenea, invincibilă — și a unei condiții privind buna-credință a subdobânditorului, care trebuie să fie perfectă, adică lipsită de orice culpă sau chiar îndoială imputabilă acestuia“.

De altfel, opțiunea legiuitorului de a-l prefera pe subdobânditorul de bună-credință nu vine în contradicție cu spiritul Legii nr. 10/2001, și anume cu caracterul reparator consacrat de aceasta, întrucât în situația în care restituirea în natură nu mai poate opera devin aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (2) din legea menționată, potrivit cărora: „(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent de deținător, cu acordul persoanei îndreptățite, în acordare de acțiuni la societăți comerciale tranzacționate pe piața de capital, de titluri de valoare nominală folosite exclusiv în procesul de privatizare sau de despăgubiri bănești.“

În consecință, Curtea constată că art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 nu contravine prevederilor constituționale privind protecția proprietății private, fiind în deplină concordanță cu art. 41 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001, excepție ridicată de Maria Tomulescu și Ileana Jecu în Dosarul nr. 5.760/2001 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind organizarea și funcționarea Corpului consilierilor de integrare**

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) În cadrul Ministerului Integrării Europene se organizează Corpul consilierilor de integrare, în coordonarea directă a ministrului integrării europene, cu atribuții în domeniul realizării programelor și reformelor necesare în procesul pregătirii aderării României la Uniunea Europeană.

(2) Corpul consilierilor de integrare prevăzut la alin. (1) se organizează în limita unui număr total de 500 de posturi.

Art. 2. — (1) În Corpul consilierilor de integrare pot fi încadrați specialiști în afaceri europene care au absolvit universități de prestigiu din țară și/sau din străinătate, cu experiență și specializări postuniversitare și/sau titlu științific de doctor, cu diplome echivalente în condițiile legii, în domeniile care fac obiectul procesului de pregătire pentru aderarea la Uniunea Europeană, specifice ministerului în care se organizează colectivul.

(2) Încadrarea specialiștilor se realizează pe bază de concurs sau examen, în condițiile legii, de către Ministerul Integrării Europene, cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului și cu participarea ministerului interesat.

(3) Repartizarea numărului de consilieri de integrare pe ministere se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Integrării Europene.

(4) Consilierii de integrare își desfășoară efectiv activitatea în cadrul unor colective organizate pe lângă miniștri. Atribuțiile consilierilor de integrare se stabilesc prin ordin comun al ministrului integrării europene și ministrului pe lângă care sunt repartizați.

Art. 3. — (1) Consilierii de integrare sunt salariați cu contract individual de muncă. Salariile de bază și celelalte drepturi salariale sunt cele stabilite, potrivit legii, pentru funcția de consilier diplomatic. Salariile de bază pot fi majorate cu până la 50% pe baza unor criterii aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(2) Cuantumul drepturilor salariale ale persoanelor încadrate în Corpul consilierilor de integrare prevăzut la art. 1 se stabilește prin ordin al ministrului integrării europene, fără a depăși nivelul salariului de bază prevăzut de lege pentru secretarul general din minister.

(3) Drepturile de delegare în țară și în străinătate, stabilite în condițiile legii, pentru consilierii de integrare se suportă din bugetele instituțiilor publice în cadrul cărora aceștia își desfășoară efectiv activitatea.

Art. 4. — (1) Pentru aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se suplimentează cu 500 numărul maxim de posturi aprobat Ministerului Integrării Europene.

(2) În anul 2003 cheltuielile de personal aprobate Ministerului Integrării Europene se completează cu sume alocate cu această destinație din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, potrivit legii.

Art. 5. — Se autorizează Ministerul Integrării Europene să introducă modificările ce decurg din aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență în structura posturilor și a cheltuielilor cu salariile pe alineate, aprobate pentru anul 2003, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul integrării europene,
Hildegard Carola Puwak
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu
Ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al
Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind stabilirea datei pentru alegerea primarilor
și consiliilor locale în unele circumscripții electorale

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 7 din Legea nr. 70/1991 privind alegerile locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se stabilește data de 11 mai 2003 pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru primari și consilii locale în circumscripțiile electorale prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Scrutinul pentru alegerile locale parțiale pentru primari și consilii locale din data de 11 mai 2003 are numărul de ordine 9 în cartea de alegător.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

București, 2 aprilie 2003.
Nr. 365.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând circumscripțiile electorale în care se organizează alegeri locale parțiale pentru primari și consilii locale

I. Circumscripții electorale în care se organizează alegeri locale parțiale pentru primari și consilii locale

1. Comuna Paleu, județul Bihor
2. Comuna Tămășeu, județul Bihor
3. Comuna Dumitrița, județul Bistrița-Năsăud
4. Comuna Negriștești, județul Bistrița-Năsăud
5. Comuna Crizbav, județul Brașov
6. Comuna Bărăganu, județul Constanța
7. Comuna Cămin, județul Satu Mare
8. Comuna Șimișna, județul Sălaj
9. Comuna Titești, județul Vâlcea

II. Circumscripții electorale în care se organizează alegeri locale parțiale pentru consilii locale

1. Comuna Ilieni, județul Covasna
2. Comuna Pișcolt, județul Satu Mare

III. Circumscripții electorale în care se organizează alegeri locale parțiale pentru primari

1. Comuna Bârsănești, județul Bacău
2. Comuna Lungașu de Jos, județul Bihor
3. Comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud
4. Comuna Stăuceni, județul Botoșani
5. Comuna Năeni, județul Buzău
6. Comuna Naidăș, județul Caraș-Severin
7. Comuna Pietroșița, județul Dâmbovița
8. Comuna Aninoasa, județul Gorj
9. Comuna Scoarța, județul Gorj
10. Comuna Avrămești, județul Harghita
11. Comuna Dridu, județul Ialomița
12. Comuna Denta, județul Timiș
13. Comuna Izvoarele, județul Tulcea

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea compensării timpului de muncă aferent zilelor stabilite ca zile libere din perioada 28 aprilie—2 mai 2003

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se stabilesc ca zile libere zilele de 29, 30 aprilie și, respectiv, 2 mai 2003.

(2) Timpul de muncă neefectuat în zilele stabilite ca zile libere prevăzute la alin. (1) se compensează în zilele de 5, 12 și 19 aprilie 2003.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) pot fi aplicate și sectorului privat în măsura în care partenerii sociali nu stabilesc altfel.

(4) Prestarea muncii în zilele de sâmbătă, potrivit alin. (2), nu conferă dreptul la salarizare suplimentară sau la acordarea de timp liber corespunzător.

Art. 2. — Salariații din unitățile cu foc continuu, precum și alte unități a căror activitate nu poate fi întreruptă vor beneficia de zile libere potrivit art. 1, cu condiția de a asigura continuitatea funcționării acestor unități.

Art. 3. — Autoritățile administrației publice locale vor lua măsuri pentru ca agenții economici cu profil de alimentație publică sau de desfacere a carburanților să asigure aprovizionarea populației, iar unitățile sanitare să asigure asistența medicală.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

București, 2 aprilie 2003.
Nr. 369.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind nivelul ratei dobânzii de referință
a Băncii Naționale a României valabil în luna aprilie 2003**

Având în vedere prevederile Legii nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României și ținând seama de evoluțiile macroeconomice și monetare recente,

Banca Națională a României h o t ă r ă ș t e:

Pentru luna aprilie 2003 nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României este de 17,4% pe an.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
MUGUR ISĂRESCU

București, 1 aprilie 2003.
Nr. 10.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro